

הזרעים בדמעה
כרינה יקצרו
בא יבא כרינה

בנשיאות מו"ר הגאון ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל

עלון מס' 703 שנה ט"ו העלון מוקדש לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל כ"א חשון תשפ"ה

999 ה'תשפ"ה

חיי שרה - תוכן ענייני הפרשה

- א. פטירת שרה, קניית מערת המכפלה מעפרון החתי ע"י אברהם אבינו, בכסף מלא, וקבורת שרה (כג).
- ב. אברהם מבקש אשה ליצחק ומשביע את אליעזר עבדו, שלא יקח ליצחק בנו אשה מבנות כנען, אלא מבנות משפחתו (כד, א-ט).
- ג. נשואי יצחק ורבקה:
 - א. אליעזר מגיע לחרן - (מתפלל להצלחת שליחותו) הקב"ה שמע לתפילתו ומזמן לו את רבקה על באר המים (כד, י-כח).
 - ב. העבד מספר למשפחת רבקה על לידת יצחק, על קורותיו בדרך (ושרבקה השקתה אותו ואת הגמלים) ושבוצונו לקחת את רבקה לאשה ליצחק (כד, כט-ט).
 - ג. רבקה מסכימה והולכת עם אליעזר לארץ כנען אל יצחק, להיות לו לאשה (כד, נ-סז).
 - ד. רשימת צאצאי אברהם מקטורה (כה, א-ו).
 - ה. פטירת אברהם אבינו וקבורתו במערת המכפלה (כה, ז-יא).
 - ו. בני ישמעאל וזרעם, ומותו של ישמעאל (כה, יב-יח).

לקט מאמרים מתוך "אלקטה באמרים"

- * **וַיְבָאָהּ יִצְחָק הָאֵהָלָה שְׂרָה אִמּוֹ** - יתכן לפרש גם לפי פשוטו, שנזדמן שם דיוקנה של שרה ממש, ע"פ מה שכתוב בזוהר כי הקב"ה מביא אב ואם מעולם הבא לראות בשמחת בניהם, אם הם צדיקים. [שפת אמת]
- * **זיווגו של יצחק נעשה ע"י נסים (קפיצת הדרך) להורות לדורות שכל שידוך הוא נס.** [חידושי הר"מ]
- * **אברהם אבינו נשא ד' נשים: שרה, הגר ושתי פילגשים.** [זוהר הקדוש פרשת חיי שרה קל"ג:]
- * **אברהם אבינו נפטר מחולי מעיים - חסידים הראשונים היו מתייסרין בחולי מעיים בעשרה ובעשרים יום, לומר שהחולי ממרק. וכל מי שנאמר בו גוועה, מת בחולי מעיים.** [מדרש רבה]
- * **מובא במדרש, אברהם אבינו לקח את שרה מזרע שם, וקטורה מזרע יפת, והגר מזרע חם. כי צפה שבניו יגלו בין האומות, ורצה שיהיה להם קירבה איתם, אולי בזכות זה ירחמו עליהם.** [שפתי כהן כ"ה, ה']
- * **"אותו היום שנפטר אברהם אבינו מהעולם, עמדו כל גדולי אומות העולם בשורה ואמרו, אוי לו לעולם שאבד מנהיגו, ואוי לה לספינה שאבד קברניטה"** (מסכת בבא בתרא צ"א). **וביום פטירת אברהם אבינו מת נמרוד.** [תנחומא (ישן) פר' תולדות אות א']
- * **לולא שעפרון קפץ ודרש 400 שקלים, היה אברהם אבינו נותן לו 1000 כסף שקיבל מאבימלך ולא רצה ליהנות מהם.** [הגר"א]
- * **זיו איקונין של אליעזר היה דומה לשל אברהם אבינו.** [מדרש בראשית רבה נ"ט, ח']
- * **יצחק התפלל בבאר לחי רואי "במקום שבו נשמעה תפילת שפחתו" - הגר.** [ספורנו בראשית כ"ד ס"ב]
- * **"כמו שדיוקנו של יצחק היה כדיוקנו של אברהם. כן רבקה דיוקנה היה כדיוקנה של שרה"**. [זוהר קל"ג.]

בתחילת הפרשה אומר רש"י: "ונסמכה מיתת שרה לעקדת יצחק, לפי שעל ידי בשורת העקדה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט, פרוחה נשמתה ממנה ומתה".
 ההסבר הפשוט הוא, שִׁכְשְׁשָׁהּ ראתה שיצחק בנה עומד להיעקד ולהישחט על גבי המזבח - היא מתה מרוב צער. אך אפשר לפרש בדרך אחרת: ואפשר לדקדק אחרת בלשון רש"י, מדוע אמר "שנזדמן בנה לשחיטה כמעט שלא נשחט", היה לו לומר 'וכמעט שנשחט'? אומר המדרש (תנחומא וירא כב): כשציווה הקב"ה את אברהם לעקוד את יצחק, לא ידע אברהם אם לגלות זאת לשרה. אמר אברהם: מה אעשה? אם אגלה לשרה - הלא נשים דעתן קלה אפילו בדבר קטן, כל שכן בדבר גדול שכזה. ואם לא אגלה לה - כשייוודע לה הדבר היא עלולה למות מרוב צער. מה עשה? אמר לשרה: כשאני הייתי בן שלוש שנים הכרתי את בוראי, והנער הזה כבר גדול ועדיין לא התחנך. יש מקום רחוק ששם מחנכים את הנערים, אקחנו ואחנכנו שם. אמרה לו שרה בשמחה: לכו לשלום. ואז מיד כתוב: **וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר**. למה בבוקר? אמר אברהם: שמא שרה תחזור בדיבורה ולא תניחני לצאת לדרך. אקום בהשכמה קודם שתקום היא. נטל אברהם את נעריו והלך עם יצחק אל מקום העקדה. כשקמה שרה היא רואה שאברהם ויצחק אינם בבית. אמרה בלבה: כנראה כבר יצאו לדרך. בא השטן אל שרה ואמר לה: בן יחיד יש לך, קיבלת אותו בנס לעת זקנותך אחרי שנים של ציפיה. התדעי מה קרה לו? שרה נבהלה. אמר לה השטן: בואי ואראה לך. העלה אותה על הר גבוה ואמר לה להשקיף אל מקום העקדה. היא השקיפה מרחוק וראתה את אברהם ויצחק במצב משונה מאוד. היא עקבה אחר מעשיהם. היא ראתה שאברהם מניח את יצחק על גבי המזבח, אחר כך לקח את המאכלת והניף אותה כדי לשחוט את יצחק. מה זה צריך להיות?... שרה ידעה שכל מעשיו של אברהם הם רצון הבורא, גם כעת כשהוא מניף את המאכלת כדי לשחוט את יצחק, בוודאי הוא מקיים בזה ציווי ה'. על כן היא שלמה לגמרי עם המעשה ומקבלת את העקדה באהבה גמורה.
 לפתע היא רואה שאברהם מניח את המאכלת מידו ויצחק קם מעל גבי המזבח. מה קרה? היא אינה יודעת כי הדבר נעשה לאחר שהמלאך קרא לאברהם מן השמים ואמר לו **"אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעָר וְאֶל תַּעֲשֵׂ לוֹ מְאוּמָה"** (כב, יב), אפילו לא מום קטן כדי לצאת ידי חובה. מאומה!
 שרה אמנו חשבה בלבה: מה קרה? אולי יצחק התנגד, כדי להינצל מן העקידה.

המחשבה הזאת ציערה אותה מאוד: היתכן שיצחק חזר בו מלקיים ציווי ה'?! הרי אני חונכתו אותו למסור את הנפש לבורא עולם! **אם חיי עצמו חשובים בעיניו יותר מאשר לקיים את ציווי ה', אם כן נכשלתי בחינוך שלי!** לעת זקנה נולד לי בן, כל ימיו חונכתי אותו שתכלית האדם היא לקיים את רצון ה', ואם הוא לא מוכן לפשוט את צווארו לשחיטה לכבוד שמים - לשם מה בא לעולם? ואם לא זכיתי לחנך את בני למסירות נפש לבורא עולם - למה לי חיים?
 ואז צִעְקָה צִעְקָה גדולה של צער. על מה היה הצער? היא רצתה שיצחק יקיים רצון ה' וישתוקק להיעקד ולהישחט על גבי המזבח בשמחה, וכשראתה "שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט" - סברה שמה יצחק בנה חזר בו מלקיים את המצוה, ומרוב צער "פרחה נשמתה ממנה ומתה".
 מכאן עלינו ללמוד לעשות את רצון ה' במסירות, וללא דופי לקיים את מצוות ה' - רצון ה'.

mit me

בשונה מפירוש שהביא רש"י, אומר המדרש קטורה - שהיתה מקטרת לעבודה זרה.

הראיה לכך, מופיעה בפרשה הקודמת - וירא, שנאמר: "וַתִּקַּח וַתֵּתֵן בְּמִדְבַר בְּאֵר שָׁבַע" (כ"א, י"ד). וברש"י: שחזרה לגילולי בית אביה.

אומר המדרש אגדה - העמידה אבן והשתחוה לה.

וקשה, הרי פירוש אחד במדרש אומר שנאים מעשיה כקטורת, והפירוש השני אומר, שהיא עבדה עבודה זרה?

ענה ננסה לבאר: אומרת הגמרא (מסכת זבחים סב:): בני אחתיה דרבי טרפון הוו יתבי קמיה דרבי טרפון [האחיניים של ר' טרפון באו לבקר] פתח ואמר (בראשית כה, א) ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה יוחני. אמרו לו: כתוב בני קטורה... אמר להם ר' טרפון תשובה - "בני קטורה"...

אם כן רואים שאברהם לקח אשה ושמה - יוחני, ומצד שני כתוב קטורה!

ר' מאיר שפירא, אומר יסוד נפלא - היה קשה לר' טרפון השאלה שאנחנו שואלים. איך יכול להיות שבמקום אחד במדרש כתוב, שהיתה עובדת עבודה זרה, ובמקום שני כתוב, שנאים מעשיה כקטורת?! כלומר אותה אשה שמה הוא יוחני. אם כן, מי זאת יוחני?

והנה מספרת הגמרא (מסכת סוטה כב.) סיפור על אישה, שקראו לה יוחני בת רטיבי, ואישה הזאת היתה מומחיות לעשות כשפים. מה היתה המומחיות שלה?

כשאישה היתה צריכה ללדת, היא ידעה לעשות כישוף, ולעכב לה את הלידה. ואף אחד מבאי ביתה לא ידע שהיא מכשפה (הסתירה את מעשיה בערמומיות).

פנו אליה אנשים שתפעל בכוחה "להקל על הלידה", ומה היא עשתה המכשפה הזו היא הסירה את הכישוף של עצמה. וכך שמה יצא למרחקים "כפועלת ישועות"...

רש"י מספר שם, איך עלו עליה שהיא מכשפה רמאית.

וכותב רש"י - כגון יוחני בת רטיבי. אלמנה מכשפה היתה וכשמגיע עת לידת אשה היתה עוצרת רחמה במכשפות ולאחר שמצטערת הרבה היתה אומרת אלך ואבקש רחמים אולי תשמע תפלתי והולכת וסותרת כשפיה והולד יוצא. פעם אחת היה לה שכיר יום בביתה והיא הלכה לבית האשה היולדת ושמע השכיר קול הכשפים מתקשקשין בכלי כמו שהוולד מקשקש במעי האם ובא ופתח את מגופת הכלי והכשפים יצאו והוולד נולד וידעו כי בעלת כשפים היא.

אומרת הגמרא - באו אחיינים של ר' טרפון לבקר.

אמר להם ר' טרפון - ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה יוחני. אמרו לו - קטורה. אמר להם - בני קטורה.

אומר ר' מאיר שפירא מלובלין - איך יכול להיות שבמקום אחד במדרש, מעשיה נאים כקטורת, ובמקום אחר, שהיתה מקטרת לעבודה זרה?!

אמר להם ר' טרפון - קרי עליהם בני קטורה - ומי הם בני קטורה וכך יהיה קל להבין מי זו קטורה, אומרת התורה: "וַתִּלְדַּד לוֹ אֶת זִמְרֹן וְאֶת יִקְשָׁן וְאֶת מִדְּן וְאֶת מִדְּן וְאֶת יִשְׁבָּק וְאֶת שׁוּחַ. מֵה אֹמְרִים חַז"ל עַל הַשְּׁמוֹת הָאֵלֶּה? זִמְרֹן - הִיא מִזְמֵר לַעֲבוּדָה זָרָה. יִקְשָׁן - שֶׁהִיא מְקִישׁ לַעֲבוּדָה זָרָה.

אמר ר' טרפון - בני קטורה היו חמישה ילדים, כולם עובדי עבודה זרה. אז מה היא עשתה? בחוץ רבנית, בבית מכשפה.

הילדים לא מכירים אותה בחוץ, הם מכירים אותה בבית. אם בבית היא מכשפה, אז גם הילדים מכשפות. אל תתפלא, איך שהיא מתנהגת בבית, כך יראו הילדים!

עד כאן דברי ר' מאיר שפירא, על דברי הגמרא.

מכאן, אם האמא מקטרת לעבודה זרה, אז גם הילדים ילמדו ממעשיה. וכמה חשוב לכל אם ולכל אב לתת דוגמא אישית בבית ולהנחיל אמונה לילדינו מקטנות.

יְהִי מִתְּחִלָּה שְׂרָה.. (כג, ב) - מסירות נפש - סיפור

וברש"י: "פרחה נשמתה על שלא נשחט".

לבבא סאלי זיע"א היה אח גדול, רבי דוד אבוחצירא זיע"א, שהיה קדוש עליון, קודש קדשים. הוא היה פרוש מן העולם. כל ימות השבוע היה ספון בקיטונו, היו מכניסים לו דרך אשנב פרוסת לחם ומים, והיה עוסק בתורה ובעבודת ה' יומם וליל. לא היה ישן במיטתו אלא נרדם על כסאו.

רבי דוד היה רבו של אחיו הצעיר, הבבא סאלי, היה לומד עמו תורה, בנגלה ובנסתר, ומדריך אותו בעבודת ה'.

רבי דוד זכה להיעקד על קדושת ה' ביום שבת קודש. באותה תקופה כבשו הצרפתים את מרוקו. המושל הערבי נלחם עם צבאו בצרפתים והצליח להסיג את כוחותיהם. הוא חשד ביהודים שהם קשרו קשר עם הצרפתים וגזר להרוג את כל היהודים שבאותו מחוז.

ביום שבת קודש התכנסו יהודי העיר בבית הכנסת. רבי דוד לבש בגדי חול. הוא עודד את בני הקהילה ואמר להם: "דעו לכם, אני אמסור את נפשי, ועמי עוד שניים מראשי הקהל, ובכך נשמש כפרה לכולכם ותינצלו מן הגזירה".

ואכן כך היה. יועצי המושל אמרו לו שכדאי לו להרוג רק את הרב ואת עשירי היהודים, בנימוק שאם כל היהודים ימותו לא יוכל לגבות מהם מסים...

ואכן, רבי דוד ושני עֲשִׂירֵי הקהילה, אב ובנו, הוכנסו באכזריות לתוך לוע של תותח גדול והם נורו למוות.

הבבא סאלי התאבל על אחיו במשך זמן רב, הוא לא יכול היה להתנחם על מותו. לילה אחד נגלה אליו אחיו בחלום ואמר לו: "בוא ואראך את מקומי", ואז ראה הבבא סאלי את רבי דוד יושב בגן עדן, מוקף באבות העולם קדושי עליון. הוא רצה להיכנס פנימה, אך רבי דוד עצר בעדו: 'עד כאן! אין לאדם חי רשות להיכנס יותר מזה!'

רבי דוד השתוקק להיות במקום העליון הזה ומסר את נפשו למיתה כדי להציל את יהודי העיר, וזכה שעל ידי מותו התבטלה הגזירה.

בנו של בבא סאלי, רבי מאיר אבוחצירא, כל חייו היה מתפלל ומשתוקק לזכות אף הוא למעמד הנשגב שזכה לו דודו הקדוש. אמר: דודי כיפר במיתתו, ואני אכפר ביסורי.

יסורים נוראים היו לרבי מאיר בימי חייו. הוא היה ידוע חולי, אשתו נפטרה עליו בצעירותה והשאירה יתומים קטנים. הוא היה שרוי בצער גדול, אבל קיבל את הייסורים בשמחה ובאהבה. גם בימי חוליו וייסוריו היה עוסק יומם ולילה בתורה ובעבודת ה', בקדושה ובחסידות, פרוש מן העולם ודבוק בשכינה. לא פסיק פומיה מגירסא, כל רז לא אניס ליה, כל התורה היתה פרושה לפניו ומחוורת כשמלה, והכל בצנעה ובענווה.

כך נראו צדיקי הדורות, קדושי עליון, שהיו מוכנים לקבל על עצמם צער וייסורים ולמסור את נפשם למיתה בשמחה למען כבוד שמים. הכאב והצער שלהם לא היה על החולאים והייסורים שלהם, אדרבה, הם שמחים בייסורים, ומצטערים על כך שאינם זוכים למסור את הנפש.

ויש שכר לפעולתם - הם זוכים למקום של כבוד בעולם העליון, במחיצתם של אבות העולם. [על פי משכני אחרין]

"וַיִּסַּף אֲבִרְהֶם וַיִּקַּח אִשָּׁה וַשְׁמָה קְטוּרָה"

(כ"ה, א) - סיפור

לאחר ששרה אמנו נפטרה, לקח אברהם אישה ושמה קטורה. מי זאת קטורה? אומר רש"י - קטורה. זו הגר, ונקראת קטורה על שם שנאים מעשיה כקטורת ושקשרה פתחה שלא נזדווגה לאדם מיום שפרשה מאברהם.

“וַיֵּאמֶר בְּרוּךְ ה'” (כד, כז) - סיפור מרגש

שבועיים לפני הסתלקותו של מרן ה"חזון איש" זצ"ל, הוא שלח אותי לשיבת מיר בירושלים, ללמוד אצל אחד מגדולי תלמידיו. יהודי תלמיד חכם מופלג בשם רבי משה יהושע לנדא זצ"ל, שהיה אדם גדול מאוד ונהג להסתיר את עצמו. בשנים שלאחר מכן, חלה רבי משה יהושע, והתלוויתי אליו לנסיעה לאמריקה לצורך טיפולים רפואיים שהיה עליו לעבור. במהלך הדרך הוא סבל והתייסר מאוד, אך שתק ולא התלונן. בעקבות מחלתו הוא נטה להתייבש במהירות, והיה זקוק כל העת לשתיה מרובה. לכן לקחתי איתי לכל מקום שני בקבוקי מיץ תפוזים, כדי שיוכל לשתות בכל רגע. ביום רביעי בלילה הסתיימו הטיפולים. רבי משה יהושע רצה בכל מאודו לחזור לארץ לפני שבת, אך לא היה מקום פנוי בטיסות הקרובות. לכן רשמנו את שמותינו ברשימת ההמתנה, ונסענו לשדה התעופה בתקווה שיתפנה עבורנו מקום בטיסה הקרובה.

לפנינו היו עוד עשרים ושבעה איש שנרשמו קודם לכן. על פניו לא היה נראה שיש לנו סיכוי לחזור ארצה לפני שבת, אך רבי משה יהושע לא וויתר, אלא נשאר בשדה התעופה להמתין.

באותם ימים ניתנה מטעם חברת אל-על הנחה לחולים ולמלוויהם. וכך קיבלנו כרטיסים בהנחה של תשעים אחוז. הראיתי לפקידה האחראית את הכרטיסים המיוחדים שלנו ובקשתי ממנה לאתר עבורנו מקום בטיסה הבאה: "אם נתנו לנו כזו הנחה, תוכלי להבין בעצמך את מצבנו". והיא אכן הבינה, אך לא היה לאל ידה לעזור. "אם שני אנשים מנוסעי הטיסה לא יגיעו, תקבלו את מקומם", עודדה אותנו.

לפתע הבחנתי באחד הפקידים שנראה כסמכותי, והחלטתי לגשת אליו, להסביר לו את המצב ולבקש את עזרתו. אך הלה התגלה כאדם קשוח וחסר לב.

כשראה את הכרטיסים המוזלים שלנו הוא אמר מיד: "שילמתם רק עשרה אחוזים ממחיר הכרטיס, לכן גם אם יבואו אנשים אחרים הם זכאים לטוס לפניכם, כי הם שילמו מחיר מלא, ואתם לא!" ניסיתי לדבר על לבו, ולהסביר לו שמדובר בחולה במצב קשה, ולפיכך יש להקדים את תורו. אך הדברים השיגו את התוצאה ההפוכה.

"חולה"?! שאג האיש, "לפני שתביאו לי אישור מבית חולים שהוא יכול לטוס, לא נאפשר לו לעלות על המטוס, אף אם יהיה מקום"!...

קלטתי במי מדובר והתרחקתי מטווח ראייתו. לפתע שמעתי הודעה במערכת הכריזה: "רבאיי לנדא, רבאיי שכטר, בואו לעשות צ'ק אין". ברגע האחרון התפנה עבורנו מקום. נשמתי לרגע בתחושת הקלה, אך לחרדתי צץ לפתע הפקיד הנוקשה שהחליט להתערב. "את האנשים האלו את מעלה לטיסה"?! אמר לפקידה, ותוך כדי דיבור תפס את הכרטיסים והחל להתרחק מהמקום.

רבי משה יהושע החל ללכת אחריו כדי להתחנן לפניו שיאפשר לנו לטוס. אך אני אמרתי לו: "האדם הזה הוא חסר רחמים אין מה להתחנן לפניו. במקום זאת הבה נעמוד רגע ונשתמש בסגולה הידועה להתרכז במחשבת 'אין עוד מלבדו', וכך בעזר ה' נתפטר ממנו".

הוא התחייך, נעמד באחת הפינות והתרכז במחשבותיו.

תוך דקה וחצי הגיעה הפקידה הראשונה שעימה דיברתי בתחילה, חטפה את הכרטיסים מידי הפקיד, וגערה בו שלא יתערב בעניינים שאינם נוגעים אליו. וכך הוכנסנו מידית לטיסה. וכדי להגיע למטוס ברגע האחרון הובלנו אליו על גבי ג'יפ מיוחד.

מאחר שישבנו במקומותיהם של נוסעים שאיחרו לטיסה, הושיבו אותנו בשני קצות המטוס.

התאמצתי להחליף מקומות ולהעביר אנשים לשביעות רצונם, כדי שאוכל לשהות על יד רבי משה יהושע ולסעוד אותו במשך הטיסה.

לאחר שעות של התרוצצות, שתדלנות ואי ודאות מורטת עצבים, התרווחתי סוף-סוף על מושב המטוס במנוחה. הרגשתי יובש וצמא עז. רציתי להרטיב את גרוני היבש תוך כדי שאני חושב לעצמי: "אם אני כל כך צמא, מי יודע כיצד מרגיש רבי משה יהושע"?!... בקבוקי המיץ היו לידי, אך הם היו עסוקים בתיקון תקלה שארעה בדלתות המטוס.

רבי משה יהושע חשש שאם אפריע להם כעת אגרום לחילול ה'. חשבתי לרגע אולי לשתות ישירות מהבקבוק, אך הרב פסל גם את האפשרות הזו, כדי שלא לגרום לחילול ה'. זמן מה חלף עד שתוקנה התקלה, והדיילים התפנו להגיש לנו כוסות.

בשפתיים יבשות ובגרון ניחר מצמא, מזגתי לשנינו מן המשקה המרענן, ועמדתי לברך ולשתות אך הרב עצר בעדי ואמר לי: "המתן נא רגע, בוא ואלמד אותך איך מברכים!" כשאתה עומד לברך, עליך לחשוב כמה חסדים עשה הקב"ה כדי להמציא לך את כוס המיץ הזה כדי להרוות בה את צימאונך. ראשית, הוא ברא אנשים ונתן להם כח וחכמה לעבוד את הקרקע, לטעת את עצי התפוזים להשקות ולגדל אותם במשך כמה שנים עד שיוציאו פירות. לאחר שגדלו הפירות, טרם הסתיימה המלאכה. היה צורך להביא אנשים שיקטפו אותם. ולאחר שקטפו אותם היה צורך בנהגים ובמשאיות שיובילו את התפוזים לבית האריזה. ולאחר מכן היה צורך בפועלים שיעבדו בבית חרושת ליצור משקאות, ויסחטו את התפוזים. כמו כן היה צורך בפועלים ובבית חרושת נוסף ליצור בקבוקים כדי שיהיה ניתן לאכסן את המיץ. ובעוד בית חרושת ליצור קופסאות הקרטון, שבהן ארזו את הבקבוקים. מלבד זאת היה צורך בבית חרושת ליצור כוסות בהן נוכל לשתות את המשקה, ואת כל זאת עשו אנשים שהקב"ה ברא ונתן להם יכולת וחכמה ליצור את כל הדברים המופלאים הללו, כדי שנוכל לשתות כוס מיץ תפוזים ולהרוות את צימאוננו"!

רבי משה יהושע לא סיים בזאת, ובמשך דקות ארוכות המשיך למנות עוד ועוד פרטים מחסדי ה' יתברך. ורק אז סיים ואמר בהתרגשות: "עכשיו אראה לך איך לברך! כשאנו מברכים: 'שהכל נהיה בדברו', עלינו לחשוב ולהודות על כל הדברים הללו שנעשו בחסדי הבורא! כמה הכרת טובה אנו חייבים לקב"ה על החסד העצום שהוא עושה איתנו בכל רגע ורגע! ברוך שעשה לי כל צרכי!"

באותם רגעים הרגשתי בחוש את התיאור של דוד המלך "תִּדְבֹק לְשׁוֹנֵי לְחַפְי". ואם אני חשתי בצמא כה נורא, על אחת כמה וכמה שרבי משה יהושע נזקק לשתות בדחיפות... אבל את המתנה שנתן לי באותם רגעים, את הלימוד איך מברכים, היאך מודים וכיצד מכירים בטובת ה', לא אשכח כל חי"!

'זה כבוד מאוחר מדי' - קרא אב בית הדין נחרצות - 'לאחר שלא הסכמת להצעה, גילית שאינך באמת מעוניין בכך, ולכן איני מוכן לעשות אתך עסקה זו!'

החתן לא רצה לוותר על הברכה והחל להתחנן על נפשו: 'לא! לא! אני באמת מוותר לו!' וכדי להראות שהוא רציני, הוציא מכיסו צ'ק כדי לשלם לצלם, 'ובלבד שיתן לי הרב את ברכתו.'

אב בית הדין הרהר כמה רגעים, ואמר: 'אתה החתן תשלם לו את הסכום, ואני אברך אותך שתזכה לפרי בטן.'

'אך גם האברך המתלמד, והיה מוכן לשלם לצלם את הכסף, ובלבד שאחותו תזכה בפרי בטן, אברך את אחותו שתזכה לפרי בטן עוד השנה, בריא ושלם!'

הכל היו מרוצים מהפשרה. החתן נתן מיד צ'ק לצלם ונפרדו בידידות, ואב בית הדין עמד בנוכחות הדיינים ובירך את החתן ואת אחותו של האברך שיזכו עוד השנה להתברך בבשורות טובות.

ואכן, באותה השנה נפקדה הכלה בבית, וכמוה נפקדה אחותו של האברך באותה שנה, בבית בריאה ושלמה אחרי עשר שנים של ציפייה ארוכה וקשה לפרי בטן!

הא לך כוחו של ויתור! אין ספק כי קשה לאדם להעביר על מידותיו ולוותר לזולת בזמן שהוא בטוח בצדקת טענתו, אך אם האדם היה יודע מה הגמול הניתן בשמיים על כך, היה מוותר על עקשנותו וגאוותו...

[ברכת דוד]

וַיִּשְׁמַע אֲבִרְהָם אֶל עֲפְרוֹן וַיִּשְׁקַל אֲבִרְהָם לְעֲפְרוֹן אֶת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר דָּבַר בְּאָזְנֵי בְנֵי חֵת אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עִבְרַיִם לְסַחְרָא (כ"ג, ט"ז)

כוחו של ויתור - סיפור

לבית הדין לענייני ממונות בחולון הגיעו לדין תורה חתן טרי והצלם שצילם את חתונתו. הצלם תבע את החתן על שסירב לשלם תשלום מלא עבור הצילום וההסרטה של החתונה כפי שנקבע מראש.

החתן הנתבע מצד שני טען שאין הוא מוכן לשלם את כל הסכום שנקבע עם הצלם מפני שהוא לא עשה את עבודתו כראוי. ומדוע? רבנים חשובים רבים הגיעו לחתונה ולא צולמו, ולכן אין לחתן מזכרת מנוכחותם בחתונתו, והדבר מצער אותו מאוד.

הצלם טען בלהט כי השתדל לעשות את הנדרש ממנו, אך הסיבה שלא הספיק לצלם את הרבנים החשובים היא, מפני שהם הגיעו לדקות ספורות והתערבבו בקהל הרב שנכח בחתונה, לכן הוא לא הספיק להגיע לכולם ולצלמם לפני שעזבו את החתונה.

בית הדין שמע את הטענות והחל לדון. ולאחר שבדקו את כל הצדדים, נשאר בית הדין בספק: מצד אחד החתן לא קיבל את העבודה כפי שדרש וציפה, מצד שני הצלם עשה כל אשר ביכולתו. על כן מחוסר ראיות, נשאר בית הדין בספק. אב בית הדין פנה אל החתן ואמר לו: 'ראה, חתן יקר, הרי החתונה כבר הייתה, וכעת אתה יוצא לחיים חדשים עם כלתך. הצעתי לך היא שתוותר לצלם ותשלם לו את כל הסכום שקבעתם ביניכם, וכך בוודאי תזכה לחיים טובים עם רעייתך. אם תשאיר את הצלם עם צער וקפידה, הדבר לא יוסיף לך'. ועוד הוסיף אב בית הדין: 'ראה, אם תוותר לצלם ותשלם לו, אני אברך אותך בנוכחות הדיינים שתזכה עוד השנה לפרי בטן!...

שקט השתרר בבית הדין והכל חיכו לשמוע את תגובת החתן. לתדהמתם הרבה החתן נעמד לעיני כולם והצהיר: 'איני מוכן לוותר לו! לא אשלם לו שקל נוסף על העוול שנגרם לי!'

כל הנוכחים היו המומים. לא בכל יום נשמעת פניה נרגשת מאב בית הדין אל אחד הצדדים בתוספת ברכה, כי אם יוותר ולא יעמוד על דעתו יזכה לפרי בטן, וכעת הוא מסרב לקבל את הברכה...

באותו הזמן נכח באולם אברך שהגיע להתלמד כיצד נעשה בפועל דין תורה, וכששמע את פניית אב בית הדין לחתן הוא התרגש מאוד ואמר: 'כבוד אב בית הדין! אני מוכן לשלם לצלם את כל יתרת התשלום ובתמורה אבקש שברכת הרב לפרי בטן תחול על אחותי הנשואה מזה עשר שנים ולא זכתה לילדים!...'

החתן, ששמע באותו רגע את בקשת האברך, הבין כי ברכת אב בית הדין אינה ברכה פשוטה אלא שווה הרבה. הוא מיד חזר בו והכריז: 'אני חוזר ב! אני מסכים להצעת כבוד אב בית הדין ומוכן לשלם לצלם את כל המגיע לו, ובלבד שכבודו יברך אותי ואת כלתי בפרי בטן!...'

ברכת התורה

רוץ ברינה

"לְאָדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֶה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לעילוי נשמת מו"ר אבי יעקב בן רחל ועדוק

מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה: יעקב ישראל בן גלית נפתלי בן רוזה: אברהם בן שמעה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה: בן ציון קליין שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דויד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו שמחה בת סרח: יפה נדרה בת נעמי: רוזה בת שמשון הגר בת אהרן והרטה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה. **זיווג הגון:** ג'ימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: בתיה בת אסתר: זהבה בת אטו נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה: אריק בן חיה: שלי בת חיה

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א אהרון בן רוזה: משה בן רחל: אברהם בן אנט מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עודד בן גר: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קוק בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נואה: רות בת לינה: נורית בת רחל לימור הודיה, ושורנה בנות תרון יפה: תהילה בת סיון

לזרע של קימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: לאה רחל בת איריס ויקטוריה תקוה בת רינה: עדי בת מל מאיר יעקב בן רחל: דניאלה בת עפרה אושר בת אורנה: מירי בת סוזן

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים